

Scénář - reportáž- Eva Warausová

Pamětnice: „No a ta zahrada byla poměrně veliká, tak tam jsme si hrály, jako děti a v zimě babička vždycky polila vodou, protože byly hrozný zimy, tenkrát tedy bylo jako kolem dvaceti stupňů, takže voda hned zmrzla. Ta, když postříkala trávník, tak tam jsme mohli bruslit.“

Naty: To je jedna ze vzpomínek na dětství paní Evy Warausové narozené v roce 1932 v Praze. Jako dítě zažila mobilizaci v roce 1938, která zasáhla i jejího tatínka.

Pamětnice: „Když dostal ten povolávací rozkaz, tak už si vzal jenom kufřík a hned běžel tam, kde tedy byl ten jeho útvar. Takže si pamatuji, jak tatínek odcházel, jaký byl tedy zmatek samozřejmě. A taky nám odváděli koně. No a pak se jako vraceli, samozřejmě zklamání všichni, protože Beneš v těch rozhodujících okamžicích myslím se vždycky zachoval jako dost neadekvátně, abych to řekla jako jen tak.“

Niky: Mobilizace byla nakonec odvolána a Československo se muselo podrobit Mnichovské dohodě. Za rok pak začala druhá světová válka. V roce 1942 byla paní Warausová přijata na dívčí reálné gymnázium Charlotty Masarykové v Dušní ulici.

Pamětnice: „My jsme tenkrát měli výborný profesory, protože vlastně dost těch profesorů z vysokých škol šlo nakonec na gymnázia.“

Linda: Na konci války přežili její nejbližší nálet spojenců v Praze-Satalicích.

Pamětnice: „Otec měl roztržitou ruku a sestra dostala tedy zásah – ta střepina ji proletěla, měla průstřel stehnem. A všechny nemocnice byly tenkrát samozřejmě plný raněných, takže je odvezli na nějakým nákladním autě. Já vůbec nevím, jak tenkrát maminka to auto mohla sehnat do nemocnice do Českýho Brodu.“

Terka: Naděje na život ve svobodě netrvala dlouho, po třech letech se k moci dostali komunisté.

Pamětnice: „Ono tedy se říkalo, že budou zavírat nad ty statky, které mají nad 50 hektarů. Takže otec se nějak zbavil nějakých hektarů, aby to bylo tedy pod těch 50. Ale bylo to úplně zbytečný.“

Naty: Rodině byl v roce 1950 statek zabaven, takzvaným prodejem bez náhrady. Paní Warausová se tak se svými rodiči musela přestěhovat do malého bytu.

Pamětnice: „Naši byli zvyklí na určitou na určitý pohodlí. Měli jsme samozřejmě koupelnu, měli jsme zavedenou teplou vodu, záchod byl vevnitř a tak dále. No a tohle to byly dvě holý místnosti, kde voda byla pro všechny partaje na chodbě a jeden záchod pro všechny partaje na chodbě.“

Niky: Režim zakázal paní Warausové také studovat vysokou školu. Později začala pracovat jako laborantka. V listopadu 1989 přišel konečně pád komunistů.

Pamětnice: „No a ta euforie byla úplně neuvěřitelná. Já si pamatuju, jak jsem byla na Letný pak. Samozřejmě na tom Václaváku, ale na tý Letný, když to moderoval ten Malý. To bylo skutečně něco fantastickýho.“

Linda: Na místě původního statku rodiny Warausových a jejich sousedů Mayerových, které nechali komunisté po zabavení zchátrat, teď stojí nová budova Chvalské školy. A jak se má paní Eva Warausová dnes? I ve svých 90 letech doběhne schody rychleji, než my, studentky 9. třídy.